

graf i Straffeloven handler. Vi fandt det nødvendigt og rigtigt at søge dette Tilfælde til, fordi den offentlige Paatale jo ellers meget let kunde udelukkes fra Tilfælde, som med fuld saa megen Tøje kunde betragtes som rimelige Genstande derfor, som de Tilfælde, hvor der var Tale om Krænkelser af den offentlige Fred. Voldsmanden vilde ellers meget ofte ved at forlægge Stedet for sine Voldsgerninger inden for Gadedøren undgaa offentlig Paatale, som han var udsat for, hvis han i Stedet for havde udøvet Vold paa Gaden. Disse Grænsetilfælde vilde vi paa ingen Maade have udelukket fra offentlig Paatale, og det er i Overensstemmelse med disse Tanker, vort Forslag til § 1 er affattet. Naar vi derved ganske vist komme noget videre end Regeringsforslaget i en vis Forstand, fordi det jo ikke nødvendigt behøvede at være et Angreb paa sagesløs Mand, der har været foretaget i dette Tilfælde, saa er der dog ikke noget betænkeligt derved, idet den offentlige Paatale jo i og for sig er meget rimelig, naar den offentlige Orden eller Fred er krænket. Paa den anden Side indskrænkes Reglen for saa vidt, idet den ikke optager de Tilfælde, der have fundet Sted inden for Privatlivets Vægge, inden for en Stues Grænser. Vi fandt det nemlig ret rimeligt, at man ikke medoptager de Tilfælde, hvor der er udøvet en Voldsgerning paa et saadant Sted, just fordi Handlingen paa disse Steder ikke bærer paa sig Mærke af denne ustyrkelige Voldsomhed, Raahed og Brutalitet, som man vel ikke i Almindelighed kan tillægge de Voldsgerninger, der saaledes udøves inden Privatlivets fire Vægge.

Vi have dernæst afvigende fra Regeringsforslaget foreslaaet, at Sagen i disse Tilfælde skal behandles som offentlig Politisag. Vi finde det i og for sig rimeligt, navnlig efter den Maade, hvorpaa Udvalget har formet Betingelsen, at den offentlige Paatale finder Sted ved Politiretten. I et Tilfælde forekommer det os, at det følger af sig selv, nemlig, hvor det drejer sig om en Krænkelser af den offentlige Orden, men i og for sig flude vi det overhovedet rimeligt, at den lettere og hurtigere Forfølgning som en offentlig Politisag ogsaa finder Anvendelse paa disse Tilfælde.

Der er et andet Spørgsmaal, som Regeringen ikke har optaget til Behandling, men som i Overensstemmelse med Ytringer, som fandt Sted ved Sagens første Behandling, er blevet drøftet i Udvalget og har givet Anledning til det Forslag, vi have stillet under Nr. 2. Det er nemlig Ordningen af det Forhold, hvor den offentlige

Paatale er paabegyndt i Overensstemmelse med og paa Grundlag af Reglen i § 1, men hvor Domstolen saa bag efter finder, at Betingelsen for offentlig Paatale dog ikke er til Stede. Følgen heraf vilde jo være en Afvisning af Sagen, hvis Forfølgning, der som Sagen alligevel skulde forfølges, skulde begynde forfra. Dette kunde undgaa, og dette Dmvsb kunde væsentlig lempes, naar man fulgte en Anvisning, som almindelig borgerlig Straffelov indeholder paa et andet Punkt. Man har da ment, at man kunde gaa frem paa samme Maade her, idet man bestemmer, at selv om Domstolene finde, at der ikke foreligger Anledning til offentlig Paatale, paakendes Sagen dog, naar blot den overfaldne begærer det. Herved bevares altsaa den overfaldnes Indflydelse, der jo vilde være det afgørende, hvis Sagen skulde forfølges privat, og det overlades til ham, om Sagen skal paakendes eller ikke. Vil han have det, paakendes Sagen i Realiteten, og der paabyrdes ham ikke den Ulejlighed, at hele den foregaaende Behandling skal være spildt, og han henvises til at søge den paagældende dømt under et privat Søgemaal.

Hvad et andet Hovedpunkt angaar, som Regeringsforslaget har hævdet, nemlig Indførelsen af ny Straffe i dette Tilfælde, hvor Straffen vilde blive ud over Fængsel, saa have vi sluttet os fuldstændig til Regeringsforslagets Tanker i saa Henseende med Hensyn til, at Tvangsarbejde eller Arbejde i Svangsarbejdsanstalter maa kunne træde i Stedet for Bøder eller Fængsel, hvor Straffen ellers vilde blive dette. Vi have af Grunde, som jeg ikke her skal omtale, men som ere udviklede i Betænkningen, og som væsentlig slutte sig til de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget ledsages, anset det for rigtigt at indføre denne Straf i disse Tilfælde, og vi se den store Fordel deri, at den paagældende Person netop fordi han i Reglen vil høre til de arbejdsfky Personers Klasse, ikke straffes med Fængsel, hvor der ingen Tvang til Arbejde finder Sted, men derimod straffes med Tvangsarbejde, for saaledes tror jeg man kan karakterisere det, hvor der finder Tvang til Arbejde Sted, og hvor han er underkastet en fornuftig Disciplin. Det have vi altsaa ganske kunnet slutte os til. Kun følger det af sig selv, at ved Anvendelsen af denne Bestemmelse paa de Tilfælde, som nu ville falde ind under almindelig borgerlig Straffelovs § 200, fordi Voldshandlingen ikke medfører Saar eller anden Skade, maa vi sætte den samme Begrænsning, som vi have sat for den offentlige Paatale overhovedet, det vil altsaa sige, at